

Sygn. akt VI U 159/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Paulina Zajęc

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy po ustaniu zatrudnienia

na skutek odwołania A. W.

od decyzji z dnia 9 kwietnia 2020 nr (...)

1.zmienia zaskarżoną decyzję, że przyznaje odwołującej się A. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 01.03.2020 r. do 16.04. (...).

2.zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeniu Społecznych II Oddział w W. na rzecz odwołującej się A. W. kwotę 180 zł(sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwo procesowego.

Sygn. akt VI U 159/20

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 maja 2020 roku (data prezentaty) A. W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w W. z dnia 9 kwietnia 2020 roku, znak:(...) odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 kwietnia 2020 roku, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres oraz zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu ubezpieczona podniosła, że nie doszło do spełnienia się przesłanki z art. 13. ust. 1. pkt 1. Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wykluczającej prawo ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, gdyż ubezpieczona nie posiadała ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że posiadała prawo do renty inwalidzkiej dla funkcjonariusza Agencji Wywiadu, jednakże utożsamianie tej renty z rentą z tytułu niezdolności do pracy jest niedopuszczalne (Odwołanie – k. 1 – 3).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 czerwca 2020 roku organ rentowy reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniesiono, że ubezpieczona ma ustalone prawo do renty od dnia 1 grudnia 2016 roku, co wyklucza na podstawie art. 13. ust. 1. pkt 1. Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jej prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego, tj. po dniu 29 lutego 2020 roku (Odpowiedź na odwołanie – k. 14 – 15).

Do zamknięcia rozprawy strony pozostawały przy swoich stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. orzeczeniem Regionalnej Komisji Lekarskiej Agencji Wywiadu w W. z dnia 18 lipca 2018 roku, nr (...) została uznana za trwale niezdolną do służby – kat. (...), przy jednoczesnej zdolności do pracy (Dowód z dokumentu: orzeczenie – k. 9). W związku z orzeczoną niezdolnością do służby ubezpieczona miała przyznaną rentę inwalidzką, której wysokość po waloryzacji ustalono na kwotę 2 457,61 zł (Dowód: decyzja – k. 11 – 12).

Do dnia 29 lutego 2020 roku A. W. posiadała tytuł do ubezpieczenia chorobowego jako pracownik. W okresie posiadania tego tytułu stała się niezdolna do pracy z powodu choroby, uzyskała na tej podstawie orzeczenie lekarskie o niezdolności do pracy i w konsekwencji przyznane jej zostało prawo do zasiłku chorobowego. Niezdolność do pracy ubezpieczonej trwała nadal po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego – posiadała ona orzeczoną niezdolność do pracy w okresie od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 kwietnia 2020 roku (Bezsporne).

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2020 roku organ rentowy odmówił A. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 kwietnia 2020 roku (Dowód z dokumentu: decyzja – k. 5 – 6).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych (bezsportnych) oraz na podstawie wskazanych wcześniej dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony co do ich prawdziwości. Dowód z przesłuchania stron ograniczony do przesłuchania ubezpieczonej nie wykazał istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych ponad znane wcześniej okoliczności ustalone jako bezsporne oraz na podstawie dowodów z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie, jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6. Ust. 1. Ustawy zasiłkowej (Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tekst jedn. Dz.U. 2020 poz. 870) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. W sprawie nie stanowiło sporu, że niezdolność do pracy ubezpieczonej powstała jeszcze w okresie trwania ubezpieczenia chorobowego. Organ rentowy kwestionował natomiast prawo A. W. do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie art. 13. ust. 1. pkt 1. Ustawy zasiłkowej wywodząc, iż miała ona ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 13. ust.1. pkt 1. Ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd ustalił, że ubezpieczona nie miała ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wobec czego przyjąć należało, że brak było podstaw do odmowy ubezpieczonej zasiłku chorobowego za sporny okres na wskazanej w akapicie niniejszym podstawie prawnej.

Art. 13. ust. 1. pkt 1. Ustawy zasiłkowej odwołuje się do „renty z tytułu niezdolności do pracy”, a zatem do świadczenia, o którym mowa w art. 3. pkt 2. Ustawy emerytalnej (Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn. Dz.U. 2020 poz. 53 ze zm.), które zostało uregulowane w art. 57 i n. tej ustawy. To i tylko to świadczenie (jako „renta”), może wyłączać prawo tego ubezpieczonego do zasiłku

chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, zaś wykładnia rozszerzająca jest w tym wypadku niedopuszczalna, co konsekwentnie jest podnoszone w judykaturze. Tymczasem postępowanie w niniejszej sprawie wykazało, że ubezpieczona miała ustalone jedynie prawo do renty inwalidzkiej na podstawie odrębnych przepisów, renta ta zaś – swoją drogą – w ogóle niezwiązana była z jej niezdolnością do pracy, a jedynie niezdolnością do służby, gdzie nadto w orzeczeniu wprost zaznaczono, że ubezpieczona jest zdolna do pracy. Organ rentowy odmawiając w ustalonym stanie faktycznym ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13. ust. 1. pkt 1. Ustawy zasiłkowej w sposób rażący naruszył ten przepis. Pogląd wyrażony powyżej jest również akcentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2012 roku, II UK 168/11, postanowienie SN z dnia 28 marca 2019 roku, I UK 128/18). Z tych względów zaskarżona decyzja podlegała zmianie w całości na podstawie art. 477¹⁴. § 2. k.p.c. w ten sposób, że ubezpieczonej przyznano prawo do zasiłku chorobowego za cały okres orzeczonej niezdolności do pracy tj. od dnia 1 marca 2020 roku do dnia 16 kwietnia 2020 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98. § 1. k.p.c. Na zasądzoną na rzecz ubezpieczonej z tego tytułu kwotę złożyło się wynagrodzenie reprezentującego ją pełnomocnika ustalone na podstawie § 9. ust. 2. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 265).

Z podniesionych względów orzeczono jak w sentencji.